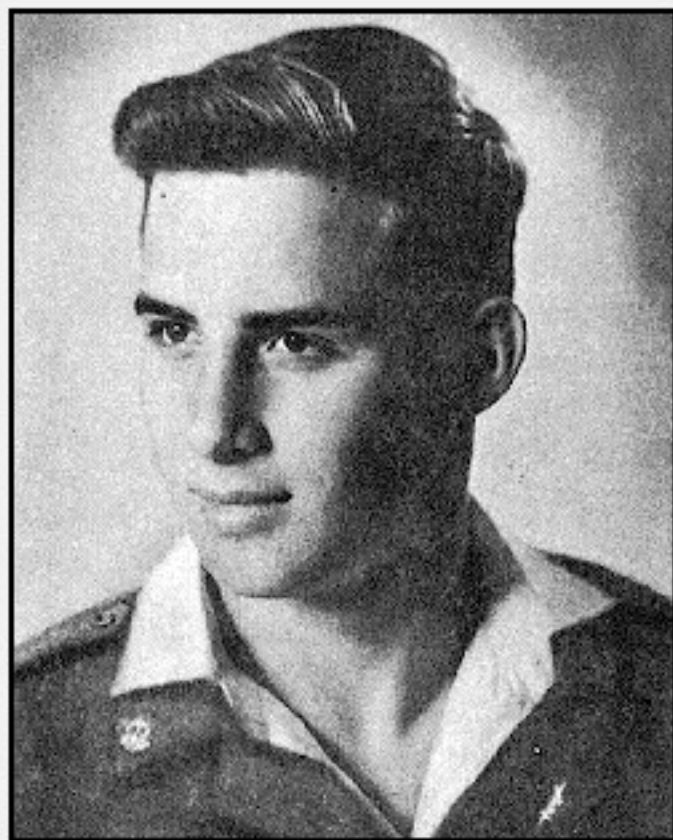

לזכרו של ג'ורג' וואלף ז"ל

ג'ורג' וואלף

ישראל

ז"ל

קוים לדמותו של ישראל

חש אני צורך גפשי להעלות קוים לדמותו של שרוליק — ידידנו הצעיר, אשר נגדע פתאום מבין החיים, כשל לפתע תוך העפלה לפסגת החברה האנושית.

אין ברצוני לכתוב על הגבור שנפל בשדה המערכה — כיון שאין אנו יולדים ילדינו לשם כך, ואין אנו מחנכים אותם לכך. אנו נותנים להם החיים, בגלל יופים של החיים גופם, עקב האושר להיות אדם, השלם עם עצמו, אדם החי בחברה חופשית ויוצרת, אתהב החיים, אך מוכן לתתם תמורת החופש.

על ישראל הגבור יכתבו ודאי חבריו לשדה הקרב, ברצוני לשרטט קוים לדמותו של ישראל האדם — אשר על אף גילו הצעיר, היה אדם בכל מלוא משמעות המלה — בעל אופי מעוצב ומגובש.

דברים לזכרו של גאבדונו ישראל ז"ל

היתה לו לשרוליק תחושה אמיתית של גאות האדם, אף כשמולו בגד בו, והוא נפגע קשה מאכזריות החיים — בעודו נער נתייתם מאביו — התיצב מול אסונו בזקיפות ובגאות. בדממה נשא צערו וכאבו, החניק דמעותיו בל תשורנו עין זר בחולשתו; לא פנה לעזרה, לא ראה עצמו מוכה גורל, מסכן שיש לרחם עליו. הרגיש והתנהג בין חבריו כשוה בין שוים ואף הצליח לשמור על מצב רוחו הטוב, וכמוהם טיה חלומות, על עתיד טוב, תוך בטחון שאכן יתגשמו מאויו.

הוא היה מלא שמחת חיים, הגיל פרץ ממנו כמעין, ידע לבטא שמחתו, ובכח שמחת החיים אשר בו התיצב נגד צערו ודאגותיו.

אהב להמצא בין אנשים שמחים, צחק צחוקו הלבבי בכל הזדמנות שאך ניתן היה לצחוק, והשפיע על האחרים בצחוקו החם. במסיבות רעים ידע תמיד לספר בדיחה בזמן המתאים, ולעולם לא נשאר חיב חדוד לאחר.

החיוך הטוב והלבבי לא ירד כמעט מעל שפתיו; החיוך שהוסיף לו חן, החיוך שגילה טוב לבו ועדנותו, חבבו על הכל והסיר מחיצות במגעיו עם אנשים

דברים לזכרו של ג'זברנון ישראל ז"ל

משך כל הכרותנו ראיתיו רק פעם אחת רציני עד מאד. אותו יום ששי בא אלי במיוחד ממחנהו הצבאי וסיפר שהאריך שרותו הצבאי וחתם על תקופת שרות נוספת במסגרת "צבא-קבע". הוא עשה צעד זה משום שאין לפניו דרך אחרת לעזור לאמו ולאחותו, הן הוא אחראי עבורן אמר. אותו יום ישב מולי וחפש מלים כיצד להסביר עצמו, הן ראה עצמו בחלומותיו סטודנט לרפואה, ורופא אח"כ, וע"י כך דחה את התגשמות מאוייו. ישב רציני ומהורהר...

היתכן שחש את אשר תביא בחובה החלטה זו ?

הוא אהב אנשים, וזאת גילה ללא כל מעצורים; יכול היה לגשת לאשתי ובלבביות לאמר: "האם לא תכעסי אם אתן לך גשיקה מפני שאני מחבב אותך כל-כך?" ויחס זה התבטא אף אלי. לא פעם התבטא כלאחר יד כביכול: "אני אוהב כל-כך את ביתכם כאילו הייתם הקרובים לי ביותר". ואכן נהג בנו כבקרובים בכל הזדמנות, תוך הרבה תשומת לב.

דברים לזכרו של גאבדון ישראל ז"ל

אמונו בנו, התנהגותו הבלתי אמצעית, שיחותיו הגלויות בהם הוסרו כל המחיצות של גיל הביעו אהבתו אלינו. כזאת היתה מערכת היחסים שנהל עם כל מי שאתו בא במגע.

אין לתאר אהבתו למשפחתו, לאם ולאחות, הוא היה אומר: "אני עבורן לא רק בן ואח, אני אף ראש המשפחה, החבר והידיד של אמי, אני מוכן לשלם בחיי בלבד שתהיינה מאושרות" ואכן, קבלו דבריו אמות נורא וטרגי.

היה מחונן בשטחים רבים ושיחה אתו הסבה הנאה מרובה. תמיד מצא זמן לעקוב אחר המתרחש בארץ ובעולם, התמצא במתרחש וידע להביע דעתו על-כך בכובד ראש ובקצור שהעידו על מחשבה צלולה ובהירה. ידע תמיד לכוון השיחה למטרה שנראתה לו.

היה לו מרץ בלתי נדלה, היה תמיד בתנועה, במעשה, אך יחד עם זאת ידע לחלום על עתיד.

זכרונות של גאבוריוו ישראל ז"ל

הוא היה מאושש, בעל שאיפות רבות ורצון חזק להמנות בין הטובים ביותר, להצטיין, להעפיל מעלה עד כמה שאפשר.

פעמה בו נשמה של משורר, ובצנעה הביע חויותיו בשורות ליריות נוגעות ללב. עינו פתוחה היתה לקלוט יפי החיים, עמד משתאה מול גוף יפה, אתב טבע, מוזיקה ושירה. דאת ורחף כצפור באויר פסגות ולוא אף על כנפי החלום.

גבוה, יפהפה, בעל בלורית בלונדית ועיניים ירוקות, בתוכן מרצד תמיד זיק של קונדסות, וחיוך על השפתיים — כזה ישאר חרוט זחתום בלבנו לעד.

פרחים אינם פורחים זמן רב, אך בבלובם הם מביאים אורה של חג ושמחה. נזכור תמיד את השמחה והחג שנטע שרוליק בלב חבריו וידידיו הרבים.

מן הרגע שהאדם ידע לבטא את עצמו במלים, נשאלה ודאי מליארדים
פעמים השאלה הנוקבת: מדוע?

מדוע קוטעת יד הגורל האכזרית דוקא את הטובים, המחוננים והיפים,
דוקא את פרחי הנוי מהגן האנושי?

עד כה לא נתנה עדיין התשובה, וודאי לא תנתן לעד.
אף שאלתי נשאת לשמי אלה, ומצפה לשוא למענה.

מרדכי קרושניץ

את איוב אהב

בקיץ תשכ"ב הוא בא לראשונה לבי"ס תיכון עירוני א' בחיפה, אותו נהלתי אז, ובערך כך אמר: "סיימתי כיתה ר' בביה"ס התיכון בקרית חיים. אנו עוברים לגור לחיפה ואני מעונין להמשיך את לימודי". בי"ס תיכון עירוני א' בחיפה דגל ב"חנוך תיכון לכל", ובהיותו בבעלות העירייה שירת בניהם של אזרחי העיר ואת בניהם של המצטרפים לגור בעיר זו. ממילא לא היה זה מעשה חסד מיוחד, אם ישראל ז"ל נתקבל כתלמיד בבי"ס זה עם העתקת מקום מגוריו לחיפה.

בכל זאת הפתיעני בזאו: ללא לוי של הורים בא וללא פניה מוקדמת של מנהלו הקודם; לבדו ובלי להטריד אחרים — בכוחות עצמו ובזכות עצמו עם התעודה בידו.

מאז נתתי עיני בעלם בהיר השער, בארשת הרצינות שעל פניו, בבסחוונו העצמי השלו, בצניעות דרכו, בפשטות דיבורו ובנועם הליכותיו.

דברים לזכרו של גאבריוו ישראל ז"ל

ישראל למד במסלול הביולוגי של ביה"ס — ואני מתנכו הייתי בכיתה י"א ותנ"ך למדתיו. בשקט ישב בשעורים, בשלווה מלא אחרי המוטל עליו ובקפדנות הכין עבודות הבית. בשיעורי התנ"ך גילה ענין בספר איוב במיוחד.

ואנוכי לא ידעתי מדוע מדבר דווקא ספר זה אל לבו של הנער בהיר השער, אל הצעיר שהחיים עודם לפניו — עד שיום אחד נודע לי, כי ניפטר אביו ז"ל והוא עוזר לאמו האלמנה בחנותה לשאת בעול הפרנסה, הוא הממלא מקום האב בחינוך אחותו היתומה, והוא הממלא בביה"ס חובותיו שלו כתלמיד. תפקיד משולש על כתפיו של נער צעיר — מפרנס, מחנך ותלמיד — ורק באחד משלושת התפקידים שותף הוא לחבריו בכיתה, שזה תפקידם היחיד: ללמד!

לא מפיו נודע לי הדבר. כששאלתיו אם ניתן לבוא לעזרתו ולהקל עליו במשהו — ביקש, שאיש מהמורים לא ידע על כך, לבל תהיה התחשבות מיוחדת במצבו. הבטחתי, ואך על סף פרישתי מבי"ס זה, הוא

דברים לזכרו של גאבדונו ישראל ז"ל

נענה לבקשתי התיר לי לספר למורים על מות אביו ז"ל. עוד פגשתי פעם בעת נסיעה ברכבת לירושלים ועוד ראיתיו פה ושם במדיו — והוא תמיד שותק, מקמץ במלים וחיבוחו קצר ולענין.

במגמה הביולוגית למד, כדי להכשיר עצמו ללימודי הרפואה, אולם באוניברסיטה אין מכירים בסיסמה "למד גבה לכול". ישראל ז"ל דחה מועד למדיו בפקולטה לרפואה, ובשלוחת השקט חתם על שירות בצבא הקבע. והנה הקיץ הקץ: קץ חייו, קץ תכונותיו וקץ תכניותיו — רפואה ילמדו כבר אחרים... כי הוא למען חיי אזרחים ולימודי תלמידים בניבורים נפל.

כך חי וכך מת. בשקט אצילי, בשלווה סטואית וברצינות הוד נשא עולו. לבדו בא להרשם לבי"ס חדש, לבדו נשא היגון על פטירת אביו ז"ל, לבדו תיכנן המשך למודים, לבדו חתם על שירות קבע — לבדו

דברים לזכרו של גאברינו ישראל ז"ל

ובעצמו, כי אל הכול בכוחות עצמו חתר. אביו חלה ומת, אמו טרודה בבית ועסוקה בעסק — ומי יסדיר עניניו, אם לא הוא עצמו?! ככה שחה בכוחות עצמו, כך גאבק לבדו במי החיים הודוניים — וכך גם חייו סיים.

במגמה הביולוגית למד העלם בהיר השער, שעם תעודתו בידו בא להרשם לבי"ס חדש; רפואה רצה ללמוד למען מצוא מרפא לחולים, מרפא שלא נמצא לאביו החולה — ואת איוב אהב, את איוב הסובל, את איוב הכתייסר, את איוב הרציני כל כך, את איוב המבקש מרגוע וטל עידוד.

ואף על פי כן שונה היה ישראל ז"ל בחייו מאיוב — כי איוב התלונן, וישראל נשא סבלו בדומיה. ושונה היה גם גורל אחריתו מגורל איוב: איוב באחריתו זכה לפיצוי וישראל...

שירים לזכרו של גאברלון ישראל ז"ל

יחיאל מוהר

הוא היה

לזכר לוחם שנפל

מכל המלים שיצאו מגדרן
בימים של: גאון ויגון ותקוה
שתי מלים יש פשוטות, איומות מכולן
שתי מלים נוראות ... הוא היה ...

הוא היה לסירת
הלב הרוטט,
עד נשק למדבר
ועוד אין לו יוד-טית.

מבאר החיים לא שתה לרויה
ועכשיו ... הוא היה, הוא חיה ...

הוא היה נער חמד,
הוא היה מתלתל.
הוא היה משחק
כדורגל וסל —
אבל שאמרו לו לצאת, הוא יצא,
ועכשיו ... הוא היה, הוא חיה ...

שירים לזכרו של ג'אבריון ישראל ז"ל

בין אש ועופרת
הנער צעד,
ולנגה האש
את בריתנו כרת.

כך הופכים נערים כמותו אגדה,
כי עכשיו... הוא היה, הוא היה...

מכל המלים שיצאו מגדרן
בימים של גאון ויגון ותקוה
שתי מלים יש פשוטות, איומות מכולן
שתי מלים נוראות... הוא היה...

שירים לזכרו של גאבריון ישראל ז"ל

בערוב היום

לסג"מ ישראל עם נפלך

לא נדמה המולת הקרב
לא נדם משק הכדורים ממעל.
היינו יחדיו במשלט,
ועתה נותרתי לבד.

שמעתי יריה ... ראיתיו נופל!
הדם קלח מחזהו ...
כלום זהו המות?
כלום במעופו השרקני של כדור
יستیמו חיי אדם?
הן לא פעל רבות בימי חלדו
ועתה איננו ...

שירים לזכרו של גאבריוו ישראל ז"ל

ראה, ידו עוד לופתת המקלע
והאצבע סוחטת ההדק ...
אך ראה ... מגופו נשמתו נאלמת ...

עתה חייב אני ללכת,
להלחם ולנקום!
חכה הרע, עם ערוב היום
נשוב לקבור את מתינו! ...
כן, עם ערוב היום!

הן לא נפקיר דם אחינו לבז!
ירה אחי, ירה כל עוד תעצור כוח
ירה כי בדמך שלמת אדמת מולדת,
אדמה יקרה! ...!

שירים לזכרו של גאברזון ישראל ז"ל

ובערוב היום חזרנו !
חזרתי כפי שהבטחתי
לקברך בכבוד אח.
זה זמן לא ידעתי דמעה,
ועתה אנכי בוכה.
צר לי עליך אחי ...

הרגבים הטריים חובקים פניך
שלום לך הרע ...

זכור ניפגש ! הן אחוות לוחמים לעד נשארת.
כלום במעופו השרקני של כדור יסתימו חיי אדם ?
לנצח !

סגן אשי אליעד ז"ל
נפל במלחמת ששת הימים
בקרב על רמת הגולן

אכתבי תנחומים למשפחתו של גלברזון ישראל ז"ל

צבא הגנה לישראל

10 אפריל 1967

לכבוד

משפחת גלברזון

ח י פ ה

משפחה שכולה

סגן משנה ישראל גלברזון ז"ל נפל בעת מלחמת תפקידו בתקרית נגד הסורים, ביום שישי, כ' באדר ב', 7 אפריל בבוקר, בעת לחימה על רכונותנו.

הנני מביע את צערי העמוק ואת צער חברי לנשק על הלקח מאתנו ישראל ז"ל.

אהבנו אותו כולנו בשל מסירותו, זריזותו, שמחתו והחברות שהיו בו. דמותו וכוחו יהיו אתנו תמיד.

בכבוד רב ובצער עמוק

ברוך הראל, סגן אלוף

אכתבי תנחומים למשחתו של גלברזון ישראל ז"ל

צבא הגנה לישראל

26 מאי 1967

לכבוד

הגב' פני גלברזון

חיפה.

גברת גלברזון הנכבדה,

קבלי נא את תנחומי והשתתפותי בצערך הגדול בנפול ישראל ז"ל.
לא הכרתיו אישית, אולם שמעתי מפי חבריך לנשק וממפקדיו שהיה
בחור כהלכה, חייל אמיץ ובעל תושיה. כמה צר על שהלך מאתנו בלא עת
בחור כה מוצלח ומבטיח. מי יתן שקצת יוקל לך בכאבך בידעך כי ישראל
נתן את חייו על שמירת גבולות מדינתנו והבטחת שלום יושביה.

בכבוד רב,

אורי זרם, סא"ל

אכתבי תנחומים למשחתו של גלברזון ישראל ז"ל

עיריית חיפה — המחלקה לחינוך ולתרבות
בית ספר חיכון עירוני א'

חיפה, ב' בניסן תשכ"ז
12 באפריל 1967

לכבוד
הגב' גלברזון
רחוב הלל 63
חיפה.

ג. ג.

בשמם של חברי המורים, בשמם של עשרות בוגרי בית-ספרנו —
חבריו של ישראל, ובשמם של מאות תלמידי בית-ספרנו רוצה אני להביע
את רגשי השתתפותנו באסון אשר פקד אותך.

אכתבי תנחומים למשחתו של גלברגון ישראל ז"ל

בטקס ההתייחדות עם זכרו של ישראל אשר ערכנו בבית הספר ביום ראשון, ספרו מורים וחברים על ישראל התלמיד החרוץ והשקדן, על ישראל החבר והידיד למופת, ועל רגש האחריות והמסירות ללא גבול אשר הדריכהו בכל צעדיו.

בית ספר תיכון עירוני א' אבל עמכם ועם מדינת ישראל על אבדן בן יקר, בוגר אהוב וקצין מסור.

זכרו ישאר חי בבית-ספרנו.

ברגשי השתתפות,

יוסף גולדשטיין

המנהל